

[Erik Eriksen.]

kender jeg, det havde vi. Vi mente, at Situationen bød os at gøre det, og vi havde jo ogsaa lidt større Smørrationer dengang, end Tilfældet er i Dag. Vi har solgt meget af dette Fedt, ogsaa og navnlig til Rusland. Men det er ligesom, der er en Tendens i det ærede Medlems Tale til at ville sige: vi er rene, men derovre er de noget andet. Derfor vil jeg gerne spørge: Har den nuværende Regering da i Sinde maalbevidst at formindske Eksporten af denne Vare? Jeg kan ogsaa spørge saaledes: Har Regeringen i sin Administration hidtil sagt nej til at sælge Fedt til Eksport ud over de Mængder, den var bundet til af den tidligere Regering? Men altsaa, Ministeren siger, at Indenlandsforbruget skal være uændret, og saa er det, jeg spørger: Hvor i Balanceplanen, eller hvor i Regeringens Politik i det hele taget finder jeg da noget, som fører den løbende Produktion over til noget formueskabende eller har gjort det? Hvor finder jeg noget, som er Regeringens Indsats for at skabe, altsaa fremme en formueskabende Produktion? Det var disse Ting, jeg savnede i den ærede Ordførers Tale — Marshall-Planen har jeg Lov til i denne Forbindelse at se bort fra, for den kan ikke krediteres Regeringen. Regeringen har ikke noget at pege paa, den har ikke paa noget afgørende Omraade ændret den tidligere Regerings Politik her til det bedre.

Derefter mener jeg, jeg kan fastslaa, at Regeringen paa intet Punkt har truffet nogen Foranstaltning, der ikke i Forvejen var truffet, for at skabe den fornødne Balance, at man altsaa fortsætter med et betydeligt Underskud, at dette Underskud kun nedbringes til det, der er foreslaaet, gennem en meget betydelig Formindskelse af Importen af vigtige Varer, at den Nedsikring af Brændselsimporten, som Regeringen nu foretager, tvinger til Opretholdelse af Tørve- og Brunkulsproduktionen i en Periode, da man for første Gang havde Købsmuligheder, saa at man kunde nedsætte den alt for store, dyre, arbejdsslugende indenlandske Produktion af Brændsel, og at Underskuddet, hvis Regeringen ikke lagde sin Politik an paa at forbruge de eksisterende Varelagre, allerede her paa Budgettet vilde være lige saa stort, som Tilfældet var i Fjor. Det er disse Ting, jeg har ønsket at fremdrage i Anledning af „den enestaende Bedring, der er blevet Følgen af Regeringens Politik“.

Jeg tror, Balancebudgettet ofte maa ændres. Det vil ustandseligt ved Afslutning af Handelsaftaler vise sig, at vi tvinges til at købe Varer, som vi ikke har Raad til at

købe — saaledes er det gaaet hidtil, og intet tyder paa, at det skal blive anderledes.

Jeg beklager det, men jeg kan ikke i det, jeg her har fremdraget, finde noget Tegn paa, at det skulde være en handlekraftig og stærk Regering, der er egnet til at skabe Tillid paa disse fundamentale Omraader. Nej, det, jeg finder, er en administrerende Regering, der ernærer sig ved Levninger og saa i øvrigt søber den Kaal, den før har spyttet i. Jeg erkender selvfølgelig, at i den Periode, da vi havde Regeringsmagten, havde vi ogsaa Underskud, men jeg kan paa den anden Side pege paa den meget stigende Linie, der var i Landets hele økonomiske og erhvervsmæssige Tilstand, hvad man kan se af de Indtægter, vi havde fra Udlandet i 1945, og dem, vi er naaet op paa nu.

Saaledes som den økonomiske Stilling herefter er, kan ogsaa Venstre erkende, at det har været nødvendigt at fortsætte med de to Bemyndigelseslove, Prisloven og Vareforsyningsloven. Det gælder jo her som paa andre Omraader, hvor Restriktioner sætter ind, at vi maa først skabe Forudsætningerne for at kunne afskaffe dem. Der er opnaaet betydningsfulde Ændringer i disse Love, Ændringer, som vi lægger megen Vægt paa. Vi har faaet Formaaalsparagraffer, der virkelig fastslaar, hvad Formaalet er, og dermed ogsaa, hvilke Beføjelser Ministeren har. Vi har i Prisloven fra Oppositionens Side faaet indsat en Formaaalsparagraf, der fastslaar, at Lovens Administration skal udføres saaledes, at normale Prisberegninger og Prisdannelser i videst muligt Omfang skal anvendes, saaledes at man kan fremme Afviklingen af de ekstraordinære Prisforanstaltninger og derved naa en Tilbagevenden til normale Forhold. Vi mener, at det er en forpligtende Paragraf, og jeg tror, at som Forholdene har udviklet sig, kan der ikke være Tvivl om, at betydelige Dele maa kunne faa en Lettelse af Restriktioner inden for Prisomraadet. Der blev ogsaa i denne Lov givet en Mindsteret til Erhvervene. Man kan ikke i Henhold til Loven paa samme Maade som tidligere skyde Kalkulationer til Side, medmindre de er aabenbart urimelige og ude af Ligevægt med andre Priser.

Ogsaa hvad Vareforsyningsloven angaar, har vi i Formaaalsparagraffen faaet bundet Ministeren til bestemte Formaal, og det er fastslaaet, at kun Foranstaltninger, der er nødvendige under Hensyn til de ekstraordinære Forhold, kan træffes, endvidere, at Indgriben i videst muligt Omfang skal foregaa generelt, og at man skal stræbe hen imod en Tilbagevenden til normale Forhold